

Η Φύση του ανθρώπου

Σκέψεις από την Ηθική και την Αλληλοβοήθεια του Κροπότκιν

Δανάη Κασίμη

«Πράγματι, μήπως η ζωή και όλη η ιστορία των ανθρώπων δε μας διδάσκουν ότι, αν οι άνθρωποι καθοδηγούνταν αποκλειστικά από σκέψεις προσωπικού οφέλους, δε θα ήταν εφικτή καμία κοινωνική ζωή; Ολόκληρη η ιστορία της ανθρωπότητας δείχνει ότι ο άνθρωπος είναι ο μέγας σοφιστής και ότι το μυαλό του μπορεί να βρει, με εκπληκτική ευκολία, κάθε λογής δικαιολογία για εκείνο στο οποίο τον ωθούν οι επιθυμίες και τα πάθη του.»[1]

«...η τεράστια σημασία της αρχής της αλληλοβοήθειας αναδεικνύεται πλήρως στο πεδίο της ηθικής. Όποιες όμως και αν είναι οι απόψεις μας για την προέλευση του ενστίκτου της αλληλοβοήθειας –είτε η καταγωγή του θεωρείται βιολογική είτε υπερφυσική– μπορούμε να εντοπίσουμε την ύπαρξή του ήδη στα κατώτερα επίπεδα του ζωικού βασιλείου και από αυτό το επίπεδο μπορούμε να παρακολουθήσουμε την αδιάκοπη εξέλιξή του εις πείσμα πολλών αρνητικών παραγόντων σε όλες τις φάσεις της ανθρώπινης προόδου μέχρι τις μέρες μας...»[2]

Πιοτρ Κροπότκιν

Η απάντηση στο ερώτημα που αφορά στον προσδιορισμό της φύσης του ανθρώπου και πιο συγκεκριμένα στο αν ο άνθρωπος είναι καλός ή κακός, μπορεί να φαντάζει εξαιρετικά νεφελώδης. Παρόλα αυτά, το θέμα αυτό είναι πάντοτε επίκαιρο διότι, παρά τη σχετικότητα αυτών των αντίθετων προσδιορισμών, οι ασκούντες εξουσία μάς προσφέρουν «απλόχερα» την απάντηση για να μας διευκολύνουν. Η επιβολή αυταρχικών κανόνων και η δημιουργία «χρωματιστών κελιών» από τα κράτη, βασίζεται ακριβώς στην παραδοχή ότι ο άνθρωπος είναι σίγουρα κακός, ανταγωνιστικός και σε καμία περίπτωση καλός. Από τον Κιμ Γιονγκ Ουν μέχρι τον Τζιχάντι Τζον και τους εθελοντές για τους πρόσφυγες, ο χαρακτηρισμός του ανθρώπου ως καλού ή κακού δεν είναι εύκολη υπόθεση διότι κανείς δεν γνωρίζει τι θα γινόταν αν κάποιος άνθρωπος κατά κανόνα καλοκάγαθος κατακτούσε μια μέρα την εξουσία.

Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων του πλανήτη είναι παγιδευμένοι στη δίνη του ολοκληρωτισμού της αναγκαστικής τήρησης νόμων και πλαισίων επιβαλλόμενων από τα πάνω. Το γεγονός ότι οι εξουσιαστές του πλανήτη, και ιδιαίτερα εκείνοι που κατέχουν όπλα μαζικής καταστροφής και ισχυρό στρατό, αποτελούν προφανέστατα την εκδήλωση της κακής πλευράς του ανθρώπου με αποτέλεσμα η μεγάλη μάζα να προσπαθεί να επιβιώσει αλληλοσπαρασσόμενη, δεν σημαίνει καθόλου ότι ο άνθρωπος είναι φύσει κακός. Μία τέτοια παραδοχή, η οποία πραγματοποιείται από την πλειοψηφία των ανθρώπων του δυτικού κόσμου προκειμένου να δικαιολογήσουν την υποταγή τους στο παγκόσμιο καταπιεστικό σύστημα, είναι μάλλον αφελής. Είναι διαφορετικό να τονίζει κανείς την ύπαρξη ρίσκου σε μια απόπειρα επαναστατικής αντίδρασης λόγω της ισχύος του αντιπάλου και εντελώς διαφορετικό να ενσωματώνει στη σκέψη του την κυρίαρχη επιταγή των καταπιεστών.

Από την άλλη, δεν μπορούμε να πούμε ότι ο άνθρωπος είναι φύσει καλός, διότι αν ήταν έτσι τότε μάλλον δεν θα είχαμε φτάσει ποτέ στο σημείο να ανεχόμαστε το 3% του πλανήτη να κυβερνά το υπόλοιπο 97% και ακολούθως να απολαμβάνει αντίστοιχο ποσοστό του παγκόσμιου πλούτου. Η αδράνεια των πολλών και καταπιεζόμενων δεν συνεπάγεται καλοσύνη ή κακία αυτών αλλά καταδεικνύει ίσως τον φόβο και την ενσωμάτωση στο σύστημα. Βέβαια, ας ελπίσουμε όπως και ο Noam Chomsky[3] ότι οι άνθρωποι επιθυμούν να είναι ελεύθεροι και να ελέγχουν τη ζωή τους

και όχι να είναι καταπιεζόμενοι. Θεωρητικά, δεδομένου ότι οι καταπιεζόμενοι αποτελούν την πλειοψηφία, εάν το επιθυμούσαν και υπό τις κατάλληλες συνθήκες, θα διεκδικούσαν την ελευθερία. Το γεγονός ότι οι διεκδικήσεις, αν και υπαρκτές, δεν είναι επαρκείς, δεν μας επιτρέπει να διατυπώσουμε με απόλυτη σιγουριά ότι ο άνθρωπος από τη φύση του επιθυμεί να ελέγχει και να ορίζει ο ίδιος τη ζωή του ούτε όμως και το αντίθετο.

Ο Κροπότκιν ανατρέχει στους κανόνες της επιστήμης προκειμένου να κατανοήσει το τι είναι ο άνθρωπος, όπως έκαναν και οι Μπακούνιν και Προυντόν. Θεωρεί ότι ο άνθρωπος αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του υλικού κόσμου και ότι η κοινωνικότητα είναι μια βιολογική αναγκαιότητα στο πλαίσιο του συλλογικού αγώνα για την επιβίωση[4]. Ο Πρίγκιπας βασίστηκε στην επισήμανση του Δαρβίνου στο έργο του «Η καταγωγή του ανθρώπου», σχετικά με την πρακτική της αλληλοβοήθειας μεταξύ των ομοειδών όντων, για να συμπεράνει ότι αποτελεί τον κανόνα στη ζωή των έμβιων όντων. Υποστήριξε, συνεχίζοντας τη σκέψη του Δαρβίνου, ότι η έννοια της αλληλοβοήθειας διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην εξελικτική διαδικασία, σε αντίθεση με τον ανταγωνισμό και τη σύγκρουση, βασιζόμενος στην παραδοχή ότι τα είδη που καταφέρνουν να επιβιώσουν είναι εκείνα που συνεργάζονται και όχι τα μεμονωμένα άτομα που ενδεχομένως να είναι δυνατότερα από τη φύση τους. Το γνωστό αυτό συμπέρασμα του μεγάλου αναρχικού στοχαστή απαντάει μέχρι και σήμερα και θα συνεχίσει να απαντάει στο μέλλον σε εκείνους που αρνούνται την ύπαρξη αυτού του στοιχείου ως επικρατέστερου στον άνθρωπο και εστιάζουν κυρίως στις ανταγωνιστικές και πολεμικές του τάσεις. Είναι εμφανές ότι η διαπίστωση της τερατώδους πλευράς ως επικρατέστερης στον άνθρωπο σε σχέση με τα ευγενή του αισθήματα, όπως υποστηρίζει και ο Χομπς, εξυπηρετεί τα συμφέροντα των καταπιεστών. Αναμφίβολα, στο πρόσωπο των λίγων ανθρώπων που κατέχουν την εξουσία στον πλανήτη, λόγω του γεγονότος και μόνο ότι την κατέχουν, παρατηρείται η πιο καταστροφική, σκοτεινή και θα λέγαμε «κακή» πλευρά του ανθρώπου, χωρίς να την αποδίδουμε στη φύση του.

Επομένως, το συμπέρασμα της φιλελεύθερης πλευράς στη νεότερη εποχή, ότι ο άνθρωπος είναι φύσει κακός και γι' αυτό θα πρέπει να επιβάλλουμε κανόνες, νόμους, να χαράσσουμε σύνορα και να κατασκευάζουμε βόμβες, είναι

απόλυτα στρατευμένος, διότι χωρίς αυτή τη διαπίστωση, η διατήρησή τους στην εξουσία θα ήταν αμφίβολη. Όταν λοιπόν τα κοινωνικά κινήματα «φωνάζουν» και υπερτονίζουν την απεριόριστη δύναμη των πολλών, στην ουσία στοχεύουν στην αφύπνισή τους με τρόπο ώστε να συνειδητοποιήσουν ότι δεν αξίζουν την τιμωρία του διαρκούς ελέγχου και της φυλάκισής τους και ότι παράλληλα οι κατέχοντες την εξουσία γίνονται «κακοί» επειδή διαφθείρονται από αυτήν. Η διατύπωση των ενστάσεων σχετικά με την ύπαρξη της εξουσίας σε κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής των απλών και αν όχι καταπιεσμένων σίγουρα φυλακισμένων νοητικά ανθρώπων, είναι βάσιμες, όμως υποπίπτουν σε ένα σφάλμα. Η άσκηση εξουσίας στις διαπροσωπικές σχέσεις δεν αποτελεί απαραίτητα εγγενές στοιχείο του ανθρώπου. Ο τελευταίος είναι κατ' ανάγκη κοινωνικός και χαρακτηρίζεται από το διαρκές ένστικτο της αλληλοβοήθειας με σκοπό τη διατήρηση και την ευζωία, όπως περιγράφει ο Κροπότκιν. Άρα παρατηρούμε ότι η άσκηση εξουσίας των «από τα πάνω» διοχετεύεται ευθέως στην καθημερινή ζωή των «από τα κάτω» με τέτοιον τρόπο που οι τελευταίοι, ωθούμενοι στην εξυπηρέτηση ιδίων συμφερόντων, να ομοιάζουν νοητικά και συνειδησιακά με τους πρώτους: «...όσο πιο εμφατικά επιβεβαιώνεται ο οικονομικός ατομικισμός τόσο αύξανε σταθερά η υποταγή του ατόμου στην πολεμική μηχανή του κράτους, στο εκπαιδευτικό σύστημα, στη νοητική πειθαρχία που απαιτείται για τη στήριξη των κρατούντων θεσμών κτλ.»[5]. Το συμπέρασμα αυτό, έρχεται

σε σύγκρουση με την παραπάνω άποψη του Χομπς ότι οι άνθρωποι οργανώνονται σε κοινωνίες, τις οποίες συντηρεί ο φόβος του κάθε ατόμου ότι δεν έχει άλλη επιλογή από το να συσσωρεύει δύναμη για να διασφαλίζει την αυτοσυντήρησή του, διότι αν δεν το κάνει ο ίδιος, θα το κάνει κάποιος άλλος και έτσι θα βρεθεί στο έλεος κάποιου άλλου.

Ταυτόχρονα ο Κροπότκιν, στην *αλληλοβοήθεια*, εστιάζει στο γεγονός ότι στην εποχή του οι απλοί άνθρωποι των τότε σύγχρονων κοινωνιών, δηλαδή εκείνοι που δεν κατέχουν την εξουσία, υπηρετούσαν κάποιες αξίες και αρχές όπως η αλληλοϋποστήριξη και η ομαδική συνεργασία, διαφοροποιούμενοι από το ατομικιστικό μοντέλο. Συνακόλουθα, αυτή τους η πρακτική συνέβαλε τα μέγιστα στην ίδια τη διατήρηση των κοινωνιών παρά το γεγονός ότι οι κυρίαρχοι θεσμοί καλλιεργούσαν ένα αξιακό σύστημα που εξυπηρετούσε τις ατομικιστικές ανάγκες του καθενός με στόχο την ισχυροποίηση των θεμελίων του συστήματος, το οποίο συγκροτούσαν. Η σύγχρονη πραγματικότητα δεν απέχει πολύ εάν σκεφτεί κανείς ότι οι σημερινοί άνθρωποι, προκειμένου να επιβιώσουν, είναι υποχρεωμένοι να λειτουργήσουν στο πλαίσιο του συντεταγμένου συστήματος είτε ασκώντας οι ίδιοι εξουσία είτε υφιστάμενοι την εξουσία τρίτων. Οποιαδήποτε πρακτική που κινείται προς την αντίθετη κατεύθυνση, μπορεί να νοηθεί μόνο στις σχέσεις των ανθρώπων στην καθημερινή τους ζωή και όχι στο πλαίσιο των υπάρχοντων θεσμών.

Για παράδειγμα, τα παιδιά, ως μαθητές ή φοιτητές, αποκομίζουν τις γνώσεις που μεταδίδονται από τους δασκάλους/καθηγητές, οι οποίοι με τη σειρά τους εκτελούν ένα ορισμένο πρόγραμμα διδασκαλίας/σπουδών, συμμετέχουν σε διαγωνίσματα και εξετάσεις που έχουν ανταγωνιστικό χαρακτήρα. Είναι γνωστό σε όλους, ότι η φιλοσοφία του εκπαιδευτικού συστήματος εστιάζει στην ανάδειξη των αρίστων, οι οποίοι βέβαια συνήθως επιβραβεύονται. Λέω συνήθως, διότι δεν ισχύει το ίδιο για τα παιδιά φτωχών οικογενειών ή για τα παιδιά από οικογένειες μη διαπλεκόμενες με την εξουσία, λόγω του γεγονότος ότι ξεκινούν από άλλη βάση. Παρόλα αυτά, τα ίδια τα παιδιά, πολλές φορές, βοηθούν αυτοβούλως το ένα το άλλο, λειτουργώντας συναγωνιστικά, αποδεικνύοντας ότι ο Κροπότκιν ίσως είχε δίκιο. Επιπλέον, στο θέμα της κεντρικής μεταναστευτικής πολιτικής, παρά το γεγονός ότι τα κράτη είναι οχυρωμένα και περιχαρακωμένα στα σύνορά τους, η πρακτική ενός σημαντικού μέρους των σύγχρονων κοινωνιών επιδεικνύει εντελώς διαφορετική στάση. Σήμερα, εκτός από τις πλέον επαναστατικές καταλήψεις στέγης για τους μετανάστες, ένα μεγάλο μέρος ελλήνων και όχι μόνο πολιτών, συνεισφέρει στον βαθμό που μπορεί στο έργο της στήριξης αυτών των ανθρώπων. Φυσικά, όπως λέει ο Κροπότκιν, δεν εξαγνίζεται κανείς με τη φιλανθρωπία. Όμως, το σύγχρονο παράδειγμα της βοήθειας απέναντι στους μετανάστες δεν μπορεί να απαξιωθεί με ευκολία καθώς αποτελεί ρωγή στην κεντρική πολιτική του κράτους.

«Η κοινωνία των ανθρώπων δεν έχει θεμελιωθεί πάνω στην αγάπη ούτε πάνω στη συμπόνια. Έχει βασιστεί στη συνείδηση της ανθρώπινης συντροφικότητας έστω και αν είναι ενστικτώδης.»[6] Ο Κροπότκιν, θεωρεί ότι αν ο άνθρωπος θέλει να ζήσει μια ζωή, στην οποία θα ασκεί όλες του τις σωματικές, διανοητικές και συναισθηματικές δυνάμεις, είναι αναγκαίο να λειτουργεί με πνεύμα συλλογικό, ενδιαφερόμενος για τις κοινωνικές ανάγκες. Σε αντίθετη περίπτωση, ο άνθρωπος σκεπτόμενος εγωιστικά και με επίκεντρο την ικανοποίηση αποκλειστικά των ατομικών του απολαύσεων, θα οδηγηθεί στην καταστροφή. Είναι σημαντικό να επισημάνουμε, σε αυτό το σημείο, ότι ο πατέρας του αναρχισμού σε καμία περίπτωση δεν απαρνείται, όπως κάποιοι του καταλογίζουν, την περίπτωση να οδηγηθεί ο άνθρωπος σε επικίνδυνα αυτοκαταστροφικά μονοπάτια εάν ενεργοποιηθούν τα κατώτερα ένστικτά του. Το σίγουρο είναι ότι όσο σχετικές και να είναι οι έννοιες του καλού

και του κακού, άνθρωποι που εκμεταλλεύονται άλλους ανθρώπους δεν μπορούν να βοηθούν σε μια κοινωνία με ελευθερία και ισότητα.

Τα φαινόμενα δείχνουν πως οι άνθρωποι, όντας ταυτόχρονα «καλοί» και «κακοί» δεν θα μπορούν να ζουν σε ελεύθερες κοινωνίες όσο υπάρχουν εκμεταλλεόμενοι. Με αυτή την έννοια, είτε έχουν μία «καλή» πλευρά από τη φύση τους είτε εκείνη καλλιεργείται μέσα από τη διαδικασία συγκρότησης των κοινωνιών, το ζητούμενο είναι να επικρατήσει της «κακής»... Τελικά, δεν έχει μεγάλη σημασία να ορίσουμε το τι είναι καλό και κακό όσο να προτάσσουμε την αποδέσμευση της κοινωνικής διαμόρφωσης από άκαμπτες θεωρίες που υποστηρίζουν το αμετάβλητο της φύσης μας και οι οποίες μας απογοητεύουν και μας αδρανοποιούν. Τίποτα δεν είναι απόλυτο, πόσο μάλλον η κατεύθυνση της κοινωνικής κίνησης. Φαντάζει ουτοπικό στα μάτια πολλών, διότι κανείς δεν μας έχει διδάξει τι υπάρχει πέρα από το κυρίαρχο. Αυτό είναι το ζητούμενο...

1. Πιοτρ Κροπότκιν, «Ηθική», εκδόσεις ΝΗΣΙΔΕΣ
2. Πιοτρ Κροπότκιν, «Αλληλοβοήθεια - Ένας παράγοντας της εξέλιξης», εκδόσεις ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ
3. Νυκτεγερσία, μέρος τρίτο, «Πανεπιστήμιο της βαρβαρότητας», Μάιος 2010, σελ 70
4. Κώστας Γαλανόπουλος, «Ο κόσμος όπως είναι», εκδόσεις ΣΤΑΣΕΙ ΕΚΠΙΠΤΟΝΤΕΣ.
5. Πιοτρ Κροπότκιν, «Ηθική», εκδόσεις ΝΗΣΙΔΕΣ
6. Πιοτρ Κροπότκιν, «Αλληλοβοήθεια - Ένας παράγοντας της εξέλιξης», εκδόσεις ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ